

Arrest

nr. 118 022 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. GOVAERTS loco advocaat K. GOVAERTS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tajiek van origine te zijn. U bent negentien jaar geleden geboren in het dorp Qalai Naw Sarak in het district Ghazni van de gelijknamige provincie. U bent ongeletterd. Toen u acht jaar oud was, nam uw oom E.(...) u mee naar Iran om zijn kinderloze vrouw te troosten. Een week later vernam u dat uw gezin, op een zus R.(...) na, door uw stiefoom uitgemoord werd. Uw oom, een talib, had eerder uw vader op bevel van gouverneur A.(...) N.(...) onder druk gezet om zijn werk bij de politie stop te zetten. Omdat er risico was dat u naar Afghanistan gerepatriëerd zou worden en omdat u in Iran niet naar school kon gaan, stuurde uw oom

E.(...) u op elfjarige leeftijd richting Europa. U bleef een jaar in Turkije en vijf jaar in Griekenland om uiteindelijk op 11 oktober 2011 in België aan te komen. Twee dagen later, op 13 oktober 2011, verklaarde u zich vluchteling. Een leeftijdsonderzoek op 17 oktober 2011 verklaarde u minstens 26,8 jaar oud, waarna de Dienst Voogdij de voogdij over u met onmiddellijke ingang stopzette. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara, een kaart, enveloppes, vijftien documenten betreffende het leven van uw zus in Iran, vijf certificaten en een arbeidscontract neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door uw oom. Na grondig individueel onderzoek van uw asielmotieven dient er te worden vastgesteld dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden.

Allereerst moet er op gewezen worden dat u het nalaat zicht te bieden op uw werkelijke identiteit. Zo verklaarde u zich bij aankomst in België in 2011 minderjarig. Het leeftijdsonderzoek stelde op 17 oktober 2011 echter vast dat u minstens 26,8 jaar oud was. U ging niet in beroep tegen de beslissing van de Dienst Voogdij (CGVS p.7). Desalniettemin verklaarde u zich twee jaar later op het Commissariaat-generaal 19 jaar (CGVS p.2). Dat u een minstens negen jaar jongere leeftijd aanneemt, schaaft sterk uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien bedient u zich van een document van zeer bedenkelijke herkomst om uw verklaring over uw leeftijd te ondersteunen. Over de taskara die u neerlegt verklaart u eerst dat uw oom E.(...) ze u toestuurde. E.(...) verkreeg ze van uw ouders toen hij u op achtjarige leeftijd mee naar Iran nam, zo zegt u (CGVS p.2,3). Als u echter op de zeer recente uitgiftedatum 3/2/1391 (23 april 2012) gewezen wordt, wijzigt u uw verklaringen. U vertelt nu dat u de taskara een jaar geleden ontving maar zegt dan weer niet te weten waar E.(...) de taskara vandaan haalde. U weet ook niet of het een kopie van uw oude taskara dan wel een nieuwe taskara betreft (CGVS p.3). U moet bovendien terugkomen op uw bewering dat de taskara u door uw oom E.(...) uit Iran toegestuurd werd nadat u op de bijhorende enveloppe uit Afghanistan gewezen wordt. U verklaart vervolgens dat een andere oom van moederskant, Z.(...), uw taskara naar u stuurde. U beweert echter geen contact te hebben met Z.(...), noch te weten of te willen weten of uw familie in Iran met Z.(...) contact heeft (CGVS p.7). Dit alles is allerm minst aannemelijk. Het voortdurend wijzigen van uw verklaringen over de herkomst van de taskara ondermijnt sterk het geloof in het authentieke karakter van het identiteitsdocument.

Dat u zich ettelijke jaren jonger tracht voor te doen en een identiteitsdocument van bedenkelijke origine neerlegt, doet besluiten dat u de Belgische asielinstanties poogt te misleiden bij de behandeling van uw asielaanvraag. Van iemand die zich vluchteling verklaart, kan verwacht worden dat hij de asielinstanties in alle openheid inzage biedt in zijn profiel en levenssituatie in zijn land van herkomst. Door het verhullen een van de meest elementaire aspecten van uw identiteit stelt u het Commissariaat-generaal niet in staat een duidelijk zicht te krijgen op uw nood aan bescherming, hetgeen op fundamentele wijze de door u geformuleerde vrees ondermijnt.

Niet alleen biedt u de asielinstanties onvoldoende inzage in uw identiteit, ook schieten uw verklaringen over de gebeurtenissen in uw asielrelaas sterk tekort. Zo legt u geen aannemelijke verklaringen af over het moment waarop uw familie uitgemoord werd en uw leeftijd destijds. U kan vooreerst in het geheel niet vertellen in welk jaar u Ghazni verliet. Wel kan u zeggen dat u een week voor de dood van uw familieleden naar Iran werd gebracht waar u drie jaar verbleef om vervolgens een jaar in Turkije en vijfjaar in Griekenland te verblijven voor u in oktober 2011 in België aankwam. Dat u (op basis van uw verklaringen) omstreeks 2002 Afghanistan verliet, strookt echter niet met uw verklaring dat u ten tijde van het regime van de moedjaheddin (1992-1996) of Najieb (1986-1992) naar Iran trok (CGVS p.2). Dat u bovendien ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan omstreeks 2002 acht jaar oud was, zoals u beweert, is door het reeds aangehaalde leeftijdsonderzoek onderuitgehaald (CGVS p.2). Dat u zich ten onrechte als achtjarige voordoe ten tijde van de kwestie die u verhindert naar Afghanistan terug te keren, is niet enkel cruciaal voor uw beleving van de gebeurtenissen, maar ook voor uw rol daarin. U beweert immers dat u naar Iran meegenomen werd amper een week voor de moord op uw familieleden omdat uw oom zijn kinderloze echtgenote met de aanwezigheid van een kind wou troosten. Dat u in werkelijkheid in 2002 minstens 17 en half jaar oud was, ondermijnt volledig de door u opgegeven reden voor het mislopen van de moordpartij. Dit alles roept zeer ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts beschikt u slechts over een zeer gebrekkige en vaak tegenstrijdige kennis over de tewerkstelling van uw vader, die aan de oorzaak van uw asielmotieven zou liggen. U weet slechts te vertellen dat uw vader met de rang van 'turan general' (kapitein-generaal) bij de politie werkte (CGVS p.4,5). Welke functie uw vader had weet u niet (CGVS p.4). U kan verder niets meer vertellen over het werk van uw vader bij de politie (CGVS p.8). De vraag voor welk regime uw vader werkte, beantwoordt u met deze van de moedjaheddin, al bent u ook daar niet zeker van (CGVS p.5,8). Wat uw vader deed na de val van de moedjaheddin weet u dan ook weer niet (CGVS p.5). Over uw vaders activiteiten gedurende het Talibanregime kan u slechts zeggen dat u denkt dat uw vader toen voor de politie werkte om vervolgens te besluiten dat u niet weet wat uw vader destijds deed (CGVS p.8). Aangezien het Talibanregime slechts zeer kort voor uw voorgehouden vertrek naar Iran ten val werd gebracht, is het zeer verwonderlijk dat u geen weet zou hebben van uw vaders activiteiten gedurende dit regime. De neergelegde kaart laat op basis van het logo dat op de voorkant prijkt vermoeden dat ze onder het communistisch regime uitgegeven werd. U kan dit echter niet bevestigen (CGVS p.8). U slaagt er bijgevolg allerminst in een geloofwaardig beeld op te hangen van de tewerkstelling van uw vader bij de politie. Herhaaldelijk werpt u als verontschuldiging voor uw uiterst povere kennis op dat u destijds nog maar een kind was (CGVS p.8,9). Daar het leeftijdsonderzoek heeft uitgewezen dat u toen u uw familie verliet niet acht jaar maar wel minstens zeventien jaar en half oud was, vervalt de verklaring voor uw markant gebrek aan kennis volledig. Daar u de tewerkstelling van uw vader opgeeft als de reden voor de vervolgingsfeiten die uw familie kende en waarop u uw terugkeervrees baseert, ondermijnen deze vaststellingen geheel het geloof in uw asielmotieven.

Voorts schiet uw kennis ook tekort over de persoon waarvan u vervolging vreest. U vertelt dat u A.(...) N.(...) vreest, in wiens opdracht uw stiefoom handelde. Over A.(...) N.(...) kan u enkel zeggen dat hij bij de Taliban is en gouverneur van Ghazni was toen u naar Iran vertrok (CGSV p.9). Als u op de bevreemdende situatie gewezen wordt dat de gouverneur van de provincie Ghazni een hoge politiecommandant zou aansporen zijn werk voor de overheid te stoppen, bevestigt u slechts deze bizarre situatie (CGVS p.9). U weet bovendien vreemd genoeg niet wat een gouverneur is noch weet u wanneer hij gouverneur was: misschien tijdens president Najieb (1986-1992), misschien later, zo zegt u (CGVS p.9). Dat u dermate onwetend bent over de positie van uw tegenstander en bijgevolg ook over zijn mogelijkheid u te vervolgen, is markant. Te meer daar u blijkbaar geen pogingen ondernam om de huidige stand van uw vervolgingsvrees degelijk op te volgen. U beschikt namelijk in Afghanistan over een oom die u zowel van dienst wil zijn als bereikbaar voor u is via uw familieleden in Iran, zo blijkt uit het feit dat hij u een taskara van Afghanistan opstuurde. Desalniettemin ondernam u geen poging om in contact te treden met deze oom om zo meer en recente informatie te bekomen over de vervolgingsfeiten en de personen die u volgens u verhinderen naar Afghanistan terug te keren (CGVS p.7). Dat u geen overtuigende verklaringen weet af te leggen over de personen waarvan u vervolging vreest, pleit allerminst voor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Allereerst dient er op gewezen te worden dat u door het afleggen van bedrieglijke verklaringen omtrent uw leeftijd en achtergrond u het de asielinstanties niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie. Uw verklaringen over zowel uw leeftijd als over zowat alle aspecten van uw vertrek naar Iran zijn immers bedrieglijk gebleken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en

Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag en de nood aan bescherming voorzien in artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet.

Ondanks het gebrek aan inzage dat u verleent in uw identiteit, uw verblijfplaatsen en levensomstandigheden aldaar, benadrukt het Commissariaat-generaal dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet tevens volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisereerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent die een van beide nationale talen als moedertaal heeft. Daarnaast beschikt u over de intellectuele capaciteiten waardoor u kennis verwierf van het Grieks en het Nederlands en in mindere mate van het Engels en Turks (CGVS p.2). Dat u niet kan lezen en schrijven in het Dari wordt tegengesproken door uw activiteiten op facebook. U beschikt over twee facebookaccounts (CGVS p.10). Het eerste account opende u slechts enkele maanden na uw aankomst in België en u en uw vrienden drukken er zich onder andere in het Dari op uit. De computervaardigheden waarover u beschikt zullen u eveneens helpen uw leven in Kabul uit te bouwen. Daarnaast beschikt u over een oom, Z.(...) in Afghanistan. Uit het feit dat hij u een taskara toezond, kan afgeleid worden dat hij u ter wille is en dat u hem al dan niet via uw familieleden in Iran kan contacteren. Hoewel u beweert niet te weten waar in Afghanistan Z.(...) woont, kan omwille van uw verklaring dat Z.(...) vroeger in Kabul woonde samen met Z.(...)'s vermelding op de enveloppe dat hij woonachtig is in het 15de huis van de 4de straat de wijk Taimani van de hoofdstad, besloten worden dat u met uw oom over een netwerk in Kabul beschikt (CGVS p.3,7).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Bovenstaande appreciatie kan niet door de neergelegde documenten omgebogen worden. Over de herkomst van de taskara legt u dermate tegenstrijdige verklaringen af dat er aan authenticiteit van het stuk geen geloof kan worden gehecht. De documenten betreffende het gezin van uw zus in Iran en het overlijden van haar echtgenoot hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. De kaart kan evenmin uw asielrelaas ondersteunen. Gezien uw uiterst povere verklaringen over de tewerkstelling van uw vader maakt u het niet aannemelijk dat deze kaart aan uw vader toebehoort. De vijf certificaten en het arbeidscontract gaan over uw activiteiten in België en staan los van uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij Afghanistan heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Ghazni en dit gebied dient als gevaarlijk te worden beschouwd. De beschouwingen in de bestreden beslissing omtrent de leeftijd, identiteit en de familiale achtergrond van verzoeker zijn ter zake niet dienend, minstens niet bepalend bij de beoordeling van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Overigens komen ook in de stad Kabul zelfmoordaanslagen voor.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat uit leeftijdsonderzoek blijkt

dat verzoeker op 17 oktober 2011 een leeftijd had van zeker ouder dan 18 jaar met een minimumleeftijd van 26,8 jaar (stuk 9). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volhoudt negentien jaar oud te zijn en dit doet dan ook ernstig afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2, 4 en 7). Tevens legt verzoeker tegenstijdige verklaringen af omtrent de door hem neergelegde taskara. Zo stelt hij eerst dat zijn oom E. deze taskara verkreeg van de ouders van verzoeker toen hij verzoeker op achtjarige leeftijd meenam naar Iran en opstuurde (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2 en 3). Gewezen op het feit dat de taskara werd uitgegeven op 3/2/1391, hetgeen overeenkomt met 23 april 2012, en dat deze werd opgestuurd vanuit Afghanistan, stelt verzoeker echter plots dat hij niet weet hoe zijn oom aan deze taskara kwam en dat zijn oom Z. deze opstuurde vanuit Afghanistan (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3). In tegenstelling tot wat verzoeker in onderhavig verzoekschrift beweert is zijn leeftijd wel degelijk relevant in het kader van zijn asielrelaas. Verzoeker beweert immers op achtjarige leeftijd, twee of drie weken voor de dood van zijn familieleden, naar Iran te zijn gebracht door zijn oom (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2, 6 en 10). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker daarentegen dat hij na een week in Iran vernam dat zijn familie werd vermoord (stuk 10, vragenlijst CGVS, p. 3). Verzoeker stelt hierop drie jaar in Iran, vijf jaar in Griekenland en een jaar in Turkije te hebben verbleven alvorens naar België te komen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2). In welk jaar hij Ghazni verliet weet verzoeker echter niet (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2). Aangezien verzoeker op 11 oktober 2011 in België aankwam stelt de Raad vast dat hij volgens zijn verklaringen Afghanistan verliet in 2002 (stuk 11, verklaring DVZ, vraag 35). Uit het leeftijdsonderzoek kan worden afgeleid dat verzoeker in 2002 zeventien jaar was, hetgeen zijn verklaring dat hij op achtjarige leeftijd naar Iran gebracht werd ondermijnt.

Daarnaast blijkt verzoeker bijzonder onwetend omtrent het werk van zijn vader bij de politie. Zo weet hij niet welke functie hij had en kan hij niets meer vertellen over het werk van zijn vader (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4 en 8). Tevens weet verzoeker niet met zekerheid voor welk regime zijn vader werkte, al denkt hij dat het de moedjaheddin was, en weet hij niet wat zijn vader deed na de val van dit regime (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4 en 5). Evenmin weet verzoeker wat zijn vader deed tijdens het talibanregime (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8). Voor zover verzoeker zijn onwetendheid tracht te verklaren door zijn jonge leeftijd, stelt de Raad vast dat hierboven reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoeker dat hij slechts acht jaar was toen hij naar Iran ging (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4 en 8). Bovendien blijkt verzoeker ook bijzonder onwetend omtrent A. N., de persoon die hij vreest en in wiens opdracht zijn stiefoom zijn familie zou hebben vermoord (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6). Zo stelt verzoeker slechts dat A. N. bij de taliban is en gouverneur van Ghazni was toen hij naar Iran ging (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Verzoeker weet echter niet of hij nog steeds gouverneur is of gedurende welk regime hij gouverneur was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker geen poging heeft ondernomen zich te informeren omtrent de verdere evolutie van zijn beweerde problemen, hoewel hij een oom in Afghanistan heeft die hem zijn taskara opstuurde en hij nog in contact staat met zijn oom in Iran (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2, 3 en 7). De Raad stelt immers vast dat verzoeker gemakkelijk contact had kunnen opnemen met zijn oom in Afghanistan, nu zijn adres vermeld staat op de enveloppe waarmee hij de taskara opstuurde (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7). De vaststelling dat verzoeker geen moeite heeft gedaan zich te informeren, getuigt van een zodanige desinteresse in zijn eigen verhaal dat er aan dit asielrelaas geen enkel geloof meer kan gehecht worden.

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt

geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man, die Dari, een beetje Engels, een beetje Turks, Grieks en Nederlands spreekt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2). Bovendien kan geen geloof worden gehecht aan zijn bewering niet te kunnen lezen en schrijven, nu uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat verzoeker actief communiceert via facebook (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2, 9 en 10). Bovendien heeft verzoeker een oom in Kabul, van wie het adres vermeld staat op de enveloppe die hem werd toegestuurd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3 en 7). Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Kabul - Stad*" van 5 september 2013) blijkt dat het totaal incidenten in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als "zeer laag". Ondanks een toename in het eerste kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen uit het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Sinds 12 juli 2013 gebeurde er geen noemenswaardige aanslag meer in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen *high profile* doelwitten. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal kidnappings van rijke Afghanen bereikte een 'alarmerend niveau'. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, door aanslagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Verzoeker brengt met de loutere stelling dat er in Kabul zelfmoordaanslagen voorkomen, geen informatie bij die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF